

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Herbert Szurgacz

w sprawie z powództwa S. W. i E. R.

przeciwko Sanatorium "E."

o zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 października 2009 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych [...]

z dnia 8 lipca 2009 r.,

oddala zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2009 r., Sąd Rejonowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt. I zasądził na rzecz powódki E. R. od pozwanego Sanatorium „E.” kwotę 10.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną mobbingiem; w pkt. II zasądził na rzecz powódki S. W. od pozwanego Sanatorium „E.” kwotę 10.000 zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną mobbingiem; w pkt III w pozostałym zakresie oddalił powództwo; w pkt IV zasądził na rzecz powódki E. R. od pozwanego Sanatorium „E.” kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; w pkt V zasądził na rzecz

powódki S. W. od pozwanego Sanatorium „E.” kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; VI wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2240 zł w stosunku do S. W. i do kwoty 2240 zł. w stosunku do E. R.

Od powyższego wyroku strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika, wywiodła apelację, która została wniesiona w dniu 18 marca 2009r. Apelacja została opłacona w kwocie 30 zł.

Druga apelacja została złożona przez dyrektor strony pozwanej D. K. w dniu 20 marca 2009 r.

Postanowieniem z dnia 24 marca 2009 r. Sąd Rejonowy odrzucił apelację strony pozwanej wniesioną w dniu 20 marca 2009 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 8 lipca 2009 r., odrzucił apelację pozwanego Sanatorium „E.” w stosunku do powódki S. W.

Sąd Okręgowy stwierdził, że w przedmiotowej sprawie po stronie powódek zachodzi współuczestnictwo formalne, a zatem pozwana wnosząc apelację zobowiązana była do uiszczenia opłaty podstawowej w wysokości 60 zł. (dwóch opłat podstawowych).

Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że jeżeli przedmiotem sprawy są roszczenia lub zobowiązania jednego rodzaju i oparte na jednakowej podstawie faktycznej i prawnej (współuczestnictwo formalne), każdy współuczestnik uiszcza opłatę oddzielnie, stosownie do swojego roszczenia lub zobowiązania. Dotyczy to również uiszczania opłat przez stronę przeciwną.

W ocenie Sądu Okręgowego nie można było przyjąć, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej, że strona pozwana winna być wezwana do uzupełnienia apelacji, gdyż została opłacona częściowo. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że nie wzywa się do należytego opłacenia wniesionego pisma we wszystkich przypadkach, w których pismo nie zostało należycie opłacone, a więc zarówno wtedy gdy w ogóle nie zostało opłacone, jak również wówczas, gdy nie zostały wniesione opłaty w pełnej wysokości. Taka wykładnia prowadzi do wniosku, że przewodniczący nie wzywa do należytego opłacenia pisma wniesionego do sądu gdy uczynił to pełnomocnik profesjonalny i podlega ono opłacie stałej lub

stosunkowej obliczanej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu – wtedy wydaje zarządzenie o zwrocie wniesionego pisma.

W związku z powyższym, apelacja pozwanej wniesiona przez profesjonalnego pełnomocnika nie została należycie opłacona i podlegała odrzuceniu przez Sąd na podstawie art. 130² § 3 k.p.c.

Powyższe postanowienie zostało w całości zaskarżone zażaleniem przez stronę pozwaną, w którym wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie Sądowi właściwemu celem nadania sprawie dalszego biegu.

Pozwana stoi na stanowisku, że art. 130² § 3 k.p.c. nie określa w jakim wypadku Sąd odrzuca środek odwoławczy. A zatem w jego interpretacji należy posiłkować się art. 130² § 1 i 2 oraz art. 370 k.p.c. Przepisy te operują dwoma kategoriami znaczeniowymi pism procesowych: „należycie opłaconych” i „nie opłaconych”. Nie są to tożsame kategorie znaczeniowe. Pismo należycie opłacone to takie, za które zapłacono powinna stawkę, natomiast pismo nie opłacone, to takie za które nie dokonano zapłaty. A zatem, w ocenie skarżącego, tylko w przypadku nie opłacenia w jakiegokolwiek postaci środka odwoławczego (apelacji), następuje jej odrzucenie po myśli art. 130² § 3 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c. Jeśli natomiast apelacja została opłacona w jakiegokolwiek wysokości poniżej stawki należnej, apelacja powinna zostać zwrócona.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zaskarżonym postanowieniem została odrzucona apelacja strony pozwanej wniesiona od wyroku uwzględniającego roszczenia dwóch powódek. Odrzucenie to obejmuje apelację w stosunku do jednej z nich. Podstawą tego rozstrzygnięcia był art. 130² § 3 k.p.c. Przepis ten został wprawdzie uchylony przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 234, poz. 1571) z dniem 30 czerwca 2009 r. jednakże zgodnie z art. 8 ust. 1 tej ustawy, jej przepisy mają zastosowanie do postępowań wszczętych po dniu jej wejścia w życie.

Wnoszący zażalenie bezpodstawnie kwestionuje przyjęcie nieopłacenia apelacji w stosunku do jednej z powódek. Rygor odrzucenia apelacji z powodu jej nieopłacenia dotyczy takiej sytuacji, gdy nie została wniesiona opłata w

odpowiedniej wysokości. W przypadku wniesienia apelacji obejmującej rozstrzygnięcie zapadłe w stosunku do dwóch podmiotów, które łączyło współuczestnictwo formalne a opłata została wniesiona w pojedynczej wysokości mamy do czynienia z nieopłaceniem jednej z apelacji. W przypadku współuczestnictwa formalnego, gdy wyrok dotyczy dwóch osób, zaskarżenie go w całości oznacza wniesienie dwóch apelacji aczkolwiek ujętych w jednym piśmie procesowym. W sytuacji opłacenia tylko jednej z nich wymagane jest wyjaśnienie, której apelacji (której z powódek) dotyczy wniesiona opłata. Tego wyjaśnienia nie dokonał Sąd pierwszej instancji a dopiero uczynił to Sąd Okręgowy. Nieopłacenie jednej z apelacji uzasadniało odrzucenie drugiej z nich. Wnoszący zażalenie bezpodstawnie utrzymuje, że apelacja nie była należycie opłacona. Jedna z apelacji połączonych we wspólnym piśmie nie była w ogóle opłacona.

Zażalenie okazało się zatem nieuzasadnione i podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.